

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010200581
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010200581.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JUDr. Q. I., bytom H. XX, O., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Odbor dopravnej polície, so sídlom Račianska 45, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-165-11/ODP-2009 zo dňa 31. júla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/91/2010-38 zo dňa 14. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/91/2010-38 zo dňa 14. decembra 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave vyššie označeným rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č.p. PPZ-165-11/ODP-2009 zo dňa 31. júla 2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu Bratislava č. KRP-P-39/DI-SK-2007 zo dňa 16. marca 2007 o zamietnutí návrhu na obnovu prietupkového konania, v ktorom bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že mal za preukázané tvrdenie žalovaného, že stanovisko, ktoré bolo žalobcom predkladané ako kľúčový podklad na obnovu priestupkového konania, bol vypracovaný Prof. Ing. F. S., CSc., riaditeľom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity (ďalej len „ústav“) z podnetu žalobcu a z predloženého materiálu bližšie neidentifikovaného. Z obsahu

vyplývalo, že spracovateľ stanoviska vychádzal z iných skutkových zistení (nesprávne popísané poškodené časti vozidiel a na vyobrazenej geometrickej korešpondencii poškodenia vozidiel, taktiež nesprávne znázornenie poškodenia vozidla žalobcu) než tých, ktoré boli ustálené bezosporne účastníkmi dopravnej nehody (ľavá zadná bočná časť vozidla žalobcu a pravá predná bočná časť vozidla vodiča T.) a tiež z protokolu o nehode v cestnej premávke bez výhrad podpísanej žalobcom, z ktorého vyplývalo, že žalobca sa dostal do stretu s motorovým vozidlom, ktoré riadil vodič T., pri svojom jazdnom úkone prechádzania z pravého jazdného pruhu do ľavého jazdného pruhu. V predmetnom stanovisku však nebolo uvedené, do akej miery mohli vodiči pri mechanizme zrážky vnímať vzájomný kontakt vozidiel s ohľadom na ich rozmery a hmotnosť. V závere stanoviska bolo uvedené, že „vzhľadom k absencii stôp z miesta dopravnej nehody a aj konečných polôh vozidiel nie je možné vykonať úplný technický rozbor tejto dopravnej nehody“.

Krajský súd poukázal na zásadu materiálnej pravdy (§ 3 ods. 4 Správneho poriadku) a na skutočnosť z nej vyplývajúcu, že správny orgán je povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci, teda že správny orgán je povinný vykonať šetrenia a objasniť rozhodujúce okolnosti, pričom nemôže byť viazaný len podkladmi, ktoré mu predkladajú účastníci.

Krajský súd mal ďalej za preukázané z protokolu o výpovedi svedka T., že táto korešpondovala s ustáleným skutkovým stavom zisteným a popísaným v rozhodnutí o zavinení dopravného priestupku. Žalovaný analyzoval celý priebeh dopravnej nehody už v spomenutých súvislostiach a dospel opakovane k záveru, že žalobca pri svojom jazdnom úkone prechádzania z pravého do ľavého jazdného pruhu sa dostatočne nepresvedčil, či môže vykonať manéver preradenia sa a ohrozil vodiča T., následkom čoho došlo k stretu vozidiel, teda príčinou dopravnej nehody bolo v tomto prípade porušenie § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“) zo strany žalobcu.

Krajský súd vychádzajúc z doloženej dokumentácie sa plne stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel tiež k názoru, že vo veci stanoviska ústavu išlo o nový dôkaz, ale nebolo možné ho považovať za taký, ktorý by mohol zmeniť pôvodné rozhodnutie. Preto súd súhlasil s názorom žalovaného, že žalobca nesplnil podmienky na akceptáciu návrhu na obnovu konania nielen podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku, tak ako to už vyslovil krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia č. k. 2S/205/07-66 zo dňa 11. marca 2009, ale ani v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, pretože nepravdivosť tvrdení druhého účastníka dopravnej nehody svedka T. ničím žalobca hodnoverne nepreukázal.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že žalobcom predkladané stanovisko ústavu nebolo vypracované z podnetu správneho orgánu, ale bolo doložené žalobcom ako dôkaz na podloženie opodstatnenosti návrhu na obnovu konania. Správny orgán uvedené stanovisko správne hodnotil ako ktorýkoľvek iný dôkaz, teda hodnotil jeho obsah z hľadiska logiky a v súvislosti so skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom v priestupkovom konaní. Uvedený dôkaz však trpel vadami, ktoré jeho argumentačnú silu znížili do stavu neakceptovateľnosti pre dané konanie. Z uvedených dôvodov tvrdenie žalobcu, že vyhodnotenie stanoviska ústavu žalovaným nebolo ničím podložené, čím porušil zásady správneho konania a princíp materiálnej pravdy, označil krajský súd za nepodložené.

K námietke žalobcu, že mu žalovaný neumožnil oboznámiť sa s podkladmi, vyjadriť sa k nim a urobiť návrhy, súd prvého stupňa uviedol, že z doloženého administratívneho spisu nevyplynulo, že by sa žalobca domáhal vytýkaných úkonov. Navyše žalobca nekonkretizoval, o ktoré podklady malo ísť. Jediným novým podkladom, ktorý nebol hodnotený v priestupkovom konaní, bolo stanovisko ústavu predložené žalobcom.

Za rovnako ničím nepodloženú považoval krajský súd domnienku žalobcu, že žalovaný mu konanie zatajoval. Žalobca bol riadne oboznámený s rozhodnutím krajského súdu o pokračovaní v konaní a o úlohách, ktoré žalovaný bol povinný naplniť. Žalovaný v záhlaví napadnutého rozhodnutia riadne informoval žalobcu, že vo veci postupoval podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku, t.j. mal na výber, či

nápravu súdom vytýkaného pochybenia napraví sám alebo uplatní iný postup. V danom prípade postupoval v intenciách pokynov súdu a napravil svoje pochybenie tak, že vykonal analýzu predloženého dôkazného prostriedku - stanoviska ústavu, vyhodnotil jeho dôkaznú silu a vyvodil závery, pričom mal k dispozícii priestupkový spisový materiál č.p.: ORP-1277/OBCP-2004-V-II. Teda riadne doplnil chýbajúcu argumentačnú časť svojho rozhodnutia. Postup správneho orgánu krajský súd považoval za legitímny, preto ani námietky žalobcu, že žalovaný nepostupoval v intenciách rozhodnutia krajského súdu nepovažoval za dôvodné.

K námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného nebolo podpísané oprávnenou osobou, a preto bolo ničotné, krajský súd uviedol, že zo Zbierky nariadení prezidenta PZ ročník 2002 z 22. apríla 2002 (čia.7) o objasňovaní priestupkov a prejednávaní priestupkov v PZ v znení neskorších predpisov, z čl. 2 ods. 3, čl. 21, čl. 29 ako aj čl. 32 vyplynulo, kto je príslušný uvedenú činnosť vykonávať, vecná príslušnosť a tiež oprávnenia a povinnosti, ktoré umožňujú, tak ako to žalovaný na str. 6 svojho písomného vyjadrenia k žalobnému návrhu uviedol, aby vo veci mohol konať starší referent špecialista na základe poverenia riaditeľa ODP P PZ, čo vyplynulo aj z popisu činnosti pre zastávanú funkciu, viď Zbierku Nariadení prezidenta PZ (čia. 16/2008 z 29.05.2008), Nariadenie prezidenta PZ o organizačnom poriadku Prezídia PZ (úplné znenie č. 19/2008). Osoba podpisujúca napadnuté rozhodnutie bola oprávnená vo veci konať, preto rozhodnutie bolo vydané legitímnou osobou.

Vzhľadom k uvedenému krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzi prípustného správneho uváženia a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 j ods. 1 O.s.p.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie s tým, že v celom rozsahu trval na svojich žalobných dôvodoch.

Dôvodil, že hoci krajský súd zrušil len druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu, v odôvodnení uviedol, že aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu bolo nezákonné a nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov, keďže správne orgány sa dostatočne nevysporiadali a nevyhodnotili návrh žalobcu na obnovu konania s poukazom na dôvod uvedený v § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku. Napriek uvedenému odvolací správny orgán ponechal v platnosti nezákonné rozhodnutie orgánu prvého stupňa a v rozpore so základnými zásadami správneho poriadku a Občianskeho súdneho poriadku znovu potvrdil nezákonné rozhodnutie orgánu prvého stupňa. Dôvodil, že v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací správny orgán doplní konanie alebo odstráni zistené vady, len ak je to nevyhnutné, no žalovaný konal v predmetnej veci bez toho, aby bola splnená uvedená zákonná podmienka - nevyhnutnosť postupu žalovaného nebola ničím preukázaná. Žalobca vyjadril názor, že žalovaný nemohol takýmto spôsobom odstrániť nezákonnosť rozhodnutia orgánu prvého stupňa, pokiaľ ho nezmenil; takýmto postupom v konaní žalovaný ponechal v platnosti a znovu potvrdil nezákonné rozhodnutie, a to napriek právoplatnému rozsudku krajského súdu č. k. 2S/205/2007-66 zo dňa 11. marca 2009.

Žalobca naďalej tvrdil, že žalovaný mu neumožnil oboznámiť sa s postupom v konaní a tento postup preukázateľne zatajoval. Žalovaný svojvoľne nebral do úvahy stanovisko ústavu a svoj postup odôvodňoval chybou v technickom vyobrazení stanoviska. Žalobca tvrdil, že pri pochybnostiach o záveroch stanoviska autorizovanej osoby, mali byť tieto riešené a odstraňované prvostupňovým správnym orgánom a za účasti autorizovanej osoby. Naviac podľa rozsudku krajského súdu mal žalovaný alebo prvostupňový orgán zistiť, z akých údajov a podkladov vychádzal ústav pri vypracúvaní svojho stanoviska, t.j. či vychádzal len z tvrdení žalobcu, alebo mal kompletnú spisovú dokumentáciu. Žalobcovi nebolo umožnené vyjadriť sa k záverom tohto zisťovania a podľa žalobcu takéto zisťovanie ani nebolo vykonané. Takýmto postupom bolo žalobcovi odňaté právo na to, aby mohol v konaní uplatňovať svoje práva, vrátane možnosti uplatnenia riadnych opravných prostriedkov.

K nekompetentným zisteniam a záverom súdu o tom, že žalobca údajne bez výhrad podpísal protokol o dopravnej nehode žalobca uviedol, že prepis protokolu zjavne nezodpovedal obsahu rukou písaného protokolu a už zo samotného protokolu vyplynuli pochybnosti o pravdivosti výpovede Y. T., ktorý ako kontaktné telefónne číslo na svoju osobu uviedol falošné číslo. Na margo osoby Y. T. žalobca opakovane poukazoval na skutočnosť, že ide o osobu spolupracujúcu so SIS, spoločníka vo viacerých firmách s osobou známou z kriminálneho podsvetia. Uvedená osoba z miesta, tzv. dopravnej nehody ušla a podľa žalobcu aj tieto skutočnosti vyvolávajú pochybnosti o tom, či išlo v skutočnosti o dopravnú nehodu. Na margo rozhodnutí policajných orgánov o dopravnej nehode žalobca poukázal na podanie protestu Krajskou prokuratúrou v Bratislave č. Kd 2278/05-12 zo dňa 17. februára 2006, ktorému taktiež nebolo vyhovené.

Podľa žalobcu sa javilo nelogickým, keď žalovaný svojím rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo v zmysle právoplatného rozsudku krajského súdu č. k. 2S/205/07-66 zo dňa 11. marca 2009 nezákonné a takéto rozhodnutie krajský súd následne rozsudkom č. k. 4S/91/2010-38 zo dňa 14. decembra 2012 považoval za zákonné, vrátane postupu, ktorý tomuto rozhodnutiu predchádzal.

III.

Predchádzajúce konania

Prvostupňovým rozhodnutím č.p. ORP-1277/OBCP-2004-V-II zo dňa 13. decembra 2004 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania dopravného priestupku podľa § 21 ods. 1 písm. 1/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť porušením § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov v platnom znení.

KDI KRPZ v Bratislave v odvolacom konaní rozhodnutím č.p. KRP-P-32/DI-SK-2005 zo dňa 28. februára 2005 zamietlo odvolanie žalobcu a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdilo.

Žalobca sa následne domáhal povolenia obnovy priestupkového konania. V návrhu na povolenie obnovy konania poukazoval na priložené stanovisko ústavu č. 1002/2006 zo dňa 20. novembra 2006, z ktorého podľa neho vyplynulo, že dôkaz, o ktorý sa opierali správne rozhodnutia, a to výpoveď svedka T., bol pravdivý.

O návrhu na povolenie obnovy konania rozhodol KDI KRPZ Bratislava tak, že rozhodnutím č. KRP-P-39/DI-SK-2007 zo dňa 16. marca 2007 návrh žalobcu zamietol. V odvolacom konaní Prezídium PZ, odbor dopravnej polície, rozhodnutím č.p. PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. júna 2007 zamietlo odvolanie žalobcu a uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdilo.

Žalobca sa následne domáhal preskúmania uvedených rozhodnutí týkajúcich sa jeho návrhu na obnovu konania žalobou na krajskom súde. V preskúmaní konaní krajský súd rozsudkom č. k. 2S/205/07-66 dňa 11. marca 2009 zrušil rozhodnutie č.p. PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. júna 2007 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Z odôvodnenia vyplynulo, že žalobcov návrh na obnovu konania sa opieral o dva dôvody obnovy konania spočívajúce v tom, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy (§ 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku), a že rozhodnutie sa opieralo o dôkazy, ktoré sa ukázali nepravdivými (§ 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku). Podľa krajského súdu sa žalovaný dôvodmi uvedenými v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ podrobne a dôsledne vysporiadal, pričom sa zaoberal dôkladne aj stanoviskom ústavu č. 1002/2006 zo dňa 20. novembra 2006. Preto krajský súd konštatoval, že s dôvodmi správnych orgánov uvedených v tejto súvislosti sa v celom rozsahu stotožnil.

Zároveň však videl nedostatok správnych rozhodnutí v tom, že správne orgány sa nevysporiadali s druhou navrhovanou časťou podľa § 62 ods. 1 písm. e/, týkajúcou sa výpovede svedka T., ktorá podľa názoru žalobcu, vychádzajúc zo stanoviska ústavu, bola nepravdivá. Krajský súd poukázal na to, že zo stanoviska ústavu okrem iného vyplynulo, že z technického hľadiska bolo neprijateľné tvrdenie svedka

T., že nevedel o žiadnom kontakte vozidiel. Krajský súd dal za pravdu žalobcovi, že pokiaľ rozhodnutia správnych orgánov o priestupku (zo dňa 13.12.2004 a 28.02.2005) sa opierali aj o výpoveď svedka T., potom bolo nutné absenciu dôvodov v rozhodnutiach správnych orgánov o zamietnutí obnovy konania z hľadiska § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku doplniť s tým, že zároveň súd netvrdil, že by tu boli dôvody na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/.

V intenciách rozsudku krajského súdu žalovaný opätovne preskúmal prvostupňové rozhodnutie KDI KRPZ v Bratislave č.p. KRP-P-39/DI-SK-2007 zo dňa 16. marca 2007, vyhodnotil opätovne dôsledne stanovisko ústavu, ktoré podrobne analyzoval v súvislosti s výpoveďou svedka T., konfrontoval s doloženou fotodokumentáciou poškodených motorových vozidiel aj s vytvorenou simuláciou možného priebehu dopravnej nehody pohľadom 3D a svoju správnu úvahu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne a dôsledne uviedol a následne vydal rozhodnutie č. PPZ-165-11/ODP-2009 zo dňa 31. júla 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a uvedené prvostupňové rozhodnutie zo dňa 16. marca 2007 potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný správny orgán v intenciách zrušujúceho rozhodnutia krajského súdu preskúmal opätovne návrh žalobcu na obnovu konania z hľadiska dôvodu v zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, teda že rozhodnutie sa opieralo o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé - žalobca konkrétne tvrdil, že stanoviskom ústavu bolo potvrdené, že výpoveď druhého účastníka dopravnej nehody sa nezakladala na pravde, pretože o kontakte vozidiel musel vedieť a taktiež skutkový stav, ako ho reálne popísal druhý účastník dopravnej nehody, nebol presne a úplne zistený, pretože k nehode mohlo dôjsť iným v stanovisku popísaným mechanizmom.

Žalovaný zdôraznil, že zo stanoviska ústavu o.i. vyplynulo, že z technického hľadiska bolo prijateľné, že sa vozidlá kontaktovali a zároveň bol vyjadrený iba predpoklad, ako mohlo dôjsť ku kontaktu vozidiel, avšak nakoľko absentovali stopy na mieste dopravnej nehody a aj konečná poloha vozidiel, nebolo možné vykonať úplný technický rozbor dopravnej nehody. Tvrdenia vodiča T. uvedené vo výpovedi presne korešpondovali s mechanizmom vzniku a priebehu dopravnej nehody v závislosti na poškodení motorových vozidiel a miestom dopravnej nehody a taktiež bolo potvrdené aj Prof. Ing. S. vypracovanou simuláciou možného priebehu dopravnej nehody (aj simuláciou z pohľadu 3D).

Žalovaný opätovne poukazoval na to, že v stanovisku boli nesprávne popísané poškodené časti vozidiel a na vyobrazenej geometrickej korešpondencii poškodenia vozidiel taktiež nesprávne znázornené poškodenie vozidla žalobcu (namiesto poškodenej ľavej zadnej časti vozidla Volvo bolo uvedené poškodenie pravej zadnej časti). Stanovisko malo preukázať, že obaja vodiči museli registrovať vzájomný náraz vozidiel, avšak v stanovisku nebolo uvedené, do akej miery mohli vodiči pri mechanizme zrážky vnímať vzájomný kontakt („náraz so sklzom a malým poškodením“) vozidiel s ohľadom na ich rozmery a hmotnosť (náraz prednej časti vozidla Porsche Cayenne podstatne väčších rozmerov a vyššej hmotnosti do zadnej časti vozidla Volvo menších rozmerov s menšou hmotnosťou). Samotný žalobca uviedol, že ucítil niečo ako jemný, mäkký náraz do zadnej časti svojho vozidla a následne spozoroval vozidlo zn. Porsche, ktoré ho predbiehalo v pravom jazdnom pruhu. Z uvedeného možno dospieť k záveru, že ak žalobca špecifikoval náraz do svojho vozidla ako „jemný, mäkký“, bola vzhľadom k tomuto tvrdeniu registrácia miery a intenzity nárazu zo strany vodiča T. nedostatočne preukázaná. Žalovaný ďalej poukázal na to, že vodič T. vo svojej výpovedi podanej bezprostredne po dopravnej nehode, o.i. uviedol, že jazdil celú dobu v ľavom jazdnom pruhu rovnakou rýchlosťou a pri PKO videl vozidlo jazdiace v pravom jazdnom pruhu náhle vybočovať do ľavého jazdného pruhu, preto okamžite prudko pribrzdil a potom s vozidlom pokračoval ďalej v jazde, nakoľko nedošlo ku stretu vozidiel. Tieto tvrdenia vodiča T. podľa názoru žalovaného presne korešpondujú s mechanizmom vzniku a priebehu dopravnej nehody v závislosti na poškodení motorových vozidiel a miestom dopravnej nehody. Pravdivosť jeho tvrdení možno predpokladať aj zo skutočnosti, že v dôsledku prudkého zabrzdzenia, aj s ohľadom na rozmery a hmotnosť vozidla, jemný náraz skutočne nemusel zaregistrovať a ako náhle bol

žalobcom zastavený a upovedomený, že došlo k stretnutiu vozidiel, sám sa aktívne podieľal pri oznámení dopravnej nehody, ako aj zastavení okoloidúcej hliadky PZ.

Žalovaný dôvodil, že analýzou simulácie dopravnej nehody v predmetnom stanovisku, ktorá bola spracovaná na základe domnienky ústavu, t.j. vychádzala z predpokladu, že pri kontrole možnosti pred preradením sa do ľavého jazdného pruhu žalobca neregistroval v tomto pruhu žiadne vozidlo, bolo podľa simulácie možného priebehu dopravnej nehody ako aj podľa simulácie možného priebehu dopravnej nehody pohľadom 3D možné vyvodiť záver, že žalobca ohrozil pri svojom jazdnom úkone prechádzania z pravého jazdného pruhu do ľavého vozidlo vodiča T.. Z vypracovanej simulácie bolo podľa žalovaného zrejmé, že žalobca sa dostatočne nepresvedčil, či môže vykonať manéver preradenia sa so svojím vozidlom z pravého do ľavého jazdného pruhu. Zo simulácie tiež vyplynulo, že v čase nárazu vozidiel sa vozidlo Porsche Cayenne nachádzalo celým svojím obrysom v ľavom jazdnom pruhu, svojou prednou časťou na úrovni zadnej nápravy vozidla Volvo, ktoré vykonávalo manéver preradenia z pravého do ľavého jazdného pruhu, pričom poloha vozidla Volvo je ľavou časťou v ľavom jazdnom pruhu a pravou časťou v pravom jazdnom pruhu, t.j. pri prebiehajúcom úkone preradenia sa. Tejto skutočnosti nasvedčovalo aj uvedené tvrdenie žalobcu v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, že „pri dokončovaní preradenia sa, fakticky už v ľavom jazdnom pruhu“, ucítil niečo ako jemný, mäkký náraz do zadnej časti svojho vozidla.

Žalovaný preto dospel k záveru, že vzhľadom na uvedené skutočnosti nebol daný dôvod ani na povolenie obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250ja ods. 1 O.s.p. podanie odvolania prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po neverejnej porade senátu jednodhlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že podanie odvolania nebolo dôvodné a preto rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného vydaného po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení zamietnutia návrhu žalobcu na obnovu priestupkového konania. Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 59 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni (ods. 1).

Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí (ods. 2).

Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správnejmu orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný (ods. 3).

Obnova konania v správnom konaní je upravená v ustanoveniach §§ 62 až 64 správneho poriadku.

Podľa § 62 konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;
- b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak;
- c) nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- d) rozhodnutie vydal vylúčený orgán (§§ 9 a 13), ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní;
- e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom (ods. 1).

Správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem (ods. 2).

Obnova konania nie je prípustná, ak bol rozhodnutím účastníkovi konania udelený súhlas na občianskoprávne alebo pracovnoprávne konanie, alebo ak sa rozhodlo vo veci osobného stavu a účastník konania nadobudol práva dobromyseľne (ods. 3).

Obnova konania sa radí medzi mimoriadne opravné prostriedky, nakoľko sa ňou možno domáhať zmeny už právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Obnova konania je prípustná len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z taxatívne vymedzených alternatívnych podmienok vymedzených v ustanovení § 62 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona o správnom konaní a zároveň je splnená aj podmienka dodržania subjektívnej a objektívnej lehoty na vznesenie takéhoto návrhu.

Najvyšší súd zo spisu prvostupňového súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalobca sa domáhal obnovy priestupkového konania, v ktorom bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa dopustil tým, že pri prechádzaní z pravého jazdného pruhu do ľavého porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z. z., keď sa dostatočne nepresvedčil, či môže vykonať manéver preradenia sa a ohrozil vozidlo vodiča T., následkom čoho došlo k stretu vozidiel. Žalobca sa so zväermi správnych orgánov neuspokojil a domáhal sa obnovy priestupkového konania návrhom, ktorému správne orgány nevyhoveli.

Žalobca v odvolaní vytýkal žalovanému, že porušil § 59 ods. 1 správneho poriadku, keď sám potvrdil nezákonné prvostupňové rozhodnutie tvrdiac, že v zmysle uvedeného ustanovenia odvolací správny orgán doplní konanie alebo odstráni zistené vady len ak je to nevyhnutné, no žalovaný konal v predmetnej veci bez toho, aby bola splnená uvedená zákonná podmienka - nevyhnutnosť postupu žalovaného nebola ničím preukázaná. Žalobca tiež tvrdil, že krajský súd označil aj prvostupňové rozhodnutie za nezákonné a žalovaný preto nemohol sám túto nezákonnosť odstrániť.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že záväzným je v zmysle § 159 ods. 2 O.s.p. výrok rozsudku a v predmetnej veci krajský súd v pôvodnom rozhodnutí č. k. 2S/205/07-66 zo dňa 11. marca 2009 zrušil z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. len rozhodnutie žalovaného č.p. PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. júna 2007, nie aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. V predmetnej veci bolo teda zrušené rozhodnutie žalovaného vydané v odvolacom konaní a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie s tým, že krajský súd uložil žalovanému, s čím sa má v novom konaní a rozhodnutí zaoberať a aké nedostatky má odstrániť. Konkrétne krajský súd videl nedostatok rozhodnutia žalovaného v tom, že žalovaný sa vysporiadal len s časťou návrhu na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku (s čím sa v úplnom rozsahu krajský súd s dôvodmi žalovaného stotožnil), avšak žalovaný sa nevysporiadal náležitým spôsobom s dôvodom pre obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku, nakoľko žalovaný túto časť úplne ponechal bez povšimnutia. V tejto časti napadnuté rozhodnutie žalovaného krajský súd považoval za nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov a

preto rozhodnutie odboru polície Prezídia Policajného zboru č.p.: PPZ-403-3/ODP-2007 zo dňa 14. marca 2007 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správne konanie sa teda po vydaní zrušujúceho rozsudku dostalo opätovne do štádia, kedy bolo vydané prvostupňové správne rozhodnutie a proti nemu bolo podané odvolanie, o ktorom mal rozhodnúť žalovaný, tentokrát však v intenciách vyššie uvedeného rozsudku krajského súdu. Žalovaný ako orgán odvolací v zmysle § 58 ods. 1 správneho poriadku postupoval v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj v intenciách zrušujúceho rozsudku krajského súdu, keď znovu preskúmal napadnuté rozhodnutie prvého stupňa, odstránil krajským súdom vytýkané nedostatky zamerajúc sa na dôvod obnovy konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku a následne odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že pre postup žalovaného nebola splnená podmienka nevyhnutnosti, dáva do pozornosti znenie ustanovenia § 59 ods. 1 správneho poriadku tak, ako je citované vyššie. Výkladom tohto ustanovenia možno dospieť len k tomu názoru, že po podaní odvolania je odvolací správny orgán povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie a pokiaľ je to nevyhnutné, je povinný doterajšie konanie - teda konanie na prvostupňovom správnom orgáne - doplniť a zistené nedostatky odstrániť. Nakoľko v danej veci bolo nevyhnutné odstrániť zistené nedostatky, tak ako to uložil žalovanému krajský súd, žalovaný tak urobil (preskúmal, či predložené podklady neodôvodňovali povolenie obnovy konania z dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku), svoju argumentáciu doplnil, čím odstránil nedostatok doterajšieho konania a následne postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval za relevantné ani ďalšie námietky žalobcu (ktoré uvádzal už v žalobe) a to, že mu správny orgán zatajoval konanie, ako aj to, že svojvoľne nebral do úvahy stanovisko ústavu.

Žalobca totiž nijako nešpecifikoval, ako dospel k záveru, že mu žalovaný konanie zatajoval. Žalobcovi nebolo znemožnené nahliadnuť do spisového materiálu (toto právo žalobca nevyužil), s dôkazmi, podľa ktorých žalovaný rozhodoval, bol žalobca oboznámený, jeho procesné práva mu neboli odňaté. Preto uvedenú námietku odvolací súd vyhodnotil ako absolútne nepodloženú.

Ako je to zrejme z preskúmaného rozhodnutia žalovaného, stanovisko ústavu správny orgán jednoznačne do úvahy bral; žalovaný vyčerpávajúcym spôsobom argumentoval, prečo so závermi stanoviska nesúhlasil a prečo zotrval na svojom pôvodnom závere. Žalovaný v súvislosti so stanoviskom uviedol, že z neho, o.i. vyplynulo i to, že na mieste dopravnej nehody neboli zaznamenané žiadne stopy a vozidlá ani nezostali v konečných polohách a preto nebolo možné presne vypočítať rýchlosť a je ju možné určiť iba v technicky prijateľnom rozpätí. Žalovaný spochybnil jednoznačné tvrdenie uvedené v stanovisku, že vodič T. musel náraz pocítiť, a to tým, že vozidlo vodiča T. bolo podstatne väčšie ako žalobcovo a sám žalobca opísal náraz len ako jemný a mäkký, pričom stanovisko neuvádzalo, do akej miery mohli vodiči pri mechanizme zrážky vnímať vzájomný kontakt vozidiel s ohľadom na ich rozmery a hmotnosť, navyše vodič T. po zastavení žalobcom spolupracoval a pomohol privolať aj hliadku PZ. Stanovisko žalovaný ďalej spochybňoval poukazujúc na nesprávny popis poškodených častí vozidiel, taktiež na nesprávne znázornenie poškodenia vozidla žalobcu (namiesto poškodenej ľavej zadnej časti vozidla Volvo uviedol poškodenie pravej zadnej časti).

Ku skutočnostiam uvádzaným žalobcom k osobe vodiča T. (že spolupracuje s osobou z kriminálneho podsvetia, že z miesta nehody ušiel a že ide o osobu spolupracujúcu so SIS) odvolací súd uvádza, že tieto okolnosti nesúvisia s predmetom konania, žalobca ich navyše ničím nepodložil a vodič T. síce po náraze nezastavil, no po zastavení žalobcom a informovaní, že došlo k stretu vozidiel, na mieste zostal, pomáhal zastaviť hliadku PZ a následne s ňou spolupracoval (čo aj podľa názoru odvolacieho súdu nasvedčuje tomu, že náraz zrejme nepocítil).

Žalovaný teda aj podľa názoru odvolacieho súdu odstránil nedostatky vytýkané rozsudkom krajského

súdu, zameral sa na preskúmanie existencie dôvodov obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e/ správneho poriadku v intenciách zrušujúceho rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre obnovu priestupkového konania, nakoľko ani predloženým stanoviskom nebolo bez pochyb preukázané, že by rozhodnutie vydané v priestupkovom konaní bolo vydané na základe nepravdivých dôkazov.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne mu názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky, ktoré boli v podstate totožné s námietkami žalobnými, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.